

Ébert Tibor

Pozsonyi utcák

betakarózom
az utcák takaróival
konvent utca apácapálya
kecske utca
hosszan fekszem
így hullanak rám az utcák
nyerges utca kalapos utca
védcölöp út
takarjatok be rétegek
sok-sok lépés futás
fázom
az éveim ágyában
ventur utca hosszú utca káptalan utca
tekerjetekek körül
szorítsatok magatokhoz
lángjaitokkal lámpásaitokkal
pólyázzatok s ha van balzsamotok
balzsamozzatok
mint leendő múmiát
ki látja még bennetek
álmok lépcsőfokait
ocsudások bárányfelhőit
tűzfal ébredését
magányok málladozását
az idő kövületében
mint brontoszaurosok
pelyhes fohászok
a történelem
lenyomatok pecsétetek
kaptatók kanyarok
jelzések kereszteződések
egyre erősebben
a homokkal a földdel

kövekkel téglákkal
bazalttal kátránnyal
repedéseitekkel
házaitokkal a fákkal
az esőkkel szelekkel
forróságokkal havakkal
egyenesek párhuzamosai
ígéret görbület
egyensúly átmenet
áltatások vonzások
végtelen megérkezés
takarjatok be utcák
bástya utca lakatos utca
mihálykapu utca
a játékkirakatok
összetört tükreivel

Sirályok

ezerszer glóriázott városom
a glóriák lekoptak,
már nem fénylenek,
vagy talmi ragyogásuk
a gondolat száll
angyalok nélkül feléd
- ifjúság, apám, anyám
a társaim -
szárnyaszegett kísértetként
a Mihály kaputól végig
a Nyerges utcán,
a szélkergetős Duna-partig
hol korlátra támaszkodva vitt,
vitt messzire a hömpölygés,
az úszó jégtáblákon
éveim sirályai gubbasztottak várva
...Fölrepültek? Fölrepültenek...
Micsoda kaleidoszkóp!
Beléd kapaszkodom,
Káptalan, Ventúr, Klarissza utca,
Boltív, Roland-kút,
barokkos geometriák,
domb, hegyek, terek, kövek,
sikátorok, gázlángos áhítat...
Ne engedjete, ne engedjete!

Úgy kell fagyos leheletű
melege markolástoknak,
szoríts magadhoz, Városom!
Hadd fogóddzam beléd!
EL ne eressz, vonszolj magaddal,
bilincselj le, mint Prométheuszt,
ki Isteneitől ellopta a tüzet,
a máját vájja keselyű.

...

Naponta fogy a múlt útravalója.
Így hordozva tékozlom,
Téged idézve egyre,
mindazt, ami voltál,
hűséged állhatatosságát,
százkarú ragaszkodást...
A Tiéd mindaz
a csillagszórós Isteneké
jussunk
ott, ott, csak ott,
Bizonyosságoddal,
Történelmiségeddel,
Lényegeddel...

Csak így vagy teljes:
magad
Örök érvényű,
öntörvényű, hamisítatlan
hamisítvány
metamorfózisaidban is.
Glóriád árnyait bámulom,
mint tűnő fellegeket
a messziségben
a messziségből
bolyongásra ítelve.